

POLONINO ODPUŠČANJE

Da hod od Lajnarja k sosedu,
 še neki pridanič je zvedu.
 Predno Polona odkoraka,
 ta lump pa že za skednjem čaka.
 Predno da se Polona vrne,
 ji tat vso hišo preobrne,
 ukrade ji angelčke iz trona,
 kako je žalostna Polona.
 Ko pregleduje not po hiši,
 ja ura se nič več ne sliši.
 "Še to svetinjo mi je odnesu,
 še to uro staro, vso v lesu,
 ta ura, stara spremljevalka,
 za cajte štet mi pomagalka
 je tiho in spoštljivo stala,
 ko Janeza je smrt pobrala,
 dva dni je stala onemela,
 ko smrt ga je s seboj vzela,
 da od pogreba sem se vrnila,
 tist cajt ni šla in tud ni bila ..."

Ko to Polona premišljuje,
 postalo ji je vedno huje:
 "Miličnikom bom na postajo
 povedala to grdo krajo."

Pa paršu je žendar do hiše,
 vse preslika, vse popiše,
 podrobnosti Polono vpraša
 in meni: "Večja bo ta kaša,
 nobenmu ne bom nič povedov,
 samo za njim bom mal pogledov."

So nit se vlekle na sodišče,
 sodnik Polono koj obišče,
 Polona z malco mu postreže,
 sodnik pa s križem kruh odreže.

"Kako ste vedli, kje stanujem,
 kje molim, spim in obedujem?"
 "S seboj pripeljal sem tud tata,
 da mi pokaže hiše vrata,
 da skril bi vašim se očesom,
 stoji gor v ograji za drevesom.
 Zakaj pa malcat dol ne pride,
 Polono taka skrb obide:
 "Ob svojem zdaj stoji prepadu,
 ga sram je, ker je uro ukradu."
 Sodniku tat se zdi "oblačen".
 Polona misli, da je lačen.

Sodnik pa gleda v to divjino,
 krepot je zrasla v to višino
 v senci hiše, s slamo krite,
 "Pa tako, Vi svetost, živite,
 da za malco dali bi tatu
 zaseke, kruha in medu?"

Zdaj ura spet na sten visi,
 le angelčkov nazaj še ni,
 odnesli so gotov v višave
 nebeške Janezu pozdrave.

Andrej Demšar

SREČANJE Z MEDVEDOM

I.

*Ko Stane zjutraj se zbudi,
 lep dan na oknu se blešči.
 Ko sedem farni zvon odbije,
 motorko prazno koj zalije,
 ga žena gleda, reče: "Oh,
 a spet boš šov v tvoj Pomarpoh."
 "Ja, take so navade naše,
 da seka se, k so šmarne maše.
 So drevesa stara in debela,
 potrebna bo klobasa cela."
 Ko v gozdu temnem prisluškuje,
 nekdo se vendar približuje.
 Ni vedel, da ima soseda,
 in to kosmatega medveda.
 "Kak čudna hoja tale je,
 kot da nekdo v copatah gre."
 In Stane ne malo presenečen ...
 "Kak čudno sosed je oblečen!"
 Ko medved pride v bližino,
 zgrozi se Stane nad zverino.
 Mal'cat sedaj naprej ne kaže,
 čeprov glih kruh z zaseko maže.
 Zdaj pa še on zavzdihne: "Oh,
 zakaj sem šel v Pomarpoh!"
 Kar las na glavi še ima,
 od vsak'ga posebej mu kaplja.
 Če gor bi vstov in letu bi,
 gotov ga medved dohiti.
 Najbolj se kar je zavalit,
 na cajtu nekej pridobit.
 Medved pa je požrl slino,
 odšel na Dajnarsko planino.*

II.

*Na Soršk, na Dajnarski planin
 pojavil se je kosmatin.
 Lovil je ovce in jih klav,
 drvel za njim je ves krvav.
 Bežale ovce, blebetale,
 pred njim se skrivale v skale.
 Ubil najlepšo je telico,
 potem imel je veselico.
 Še Šimnov koz ni parzanesu,
 jo strgal je, v Jelovco nesu.
 Še kmetje so se pritožili:
 "Tega ne bomo več pustili.
 V hribih naših te doline
 preganjal zmeraj smo zverine.
 Kadar je lovcev bilo premal,
 so še raubšci pomagal.
 Prav neč se ni zanest medvedu,
 da nam pastirja ne bi snedu."
 Na potezi zdaj je bil minister,
 računa se, da mož je bister.
 Zato odločno je izdaval,
 samo da medved bo ta prav.
 Kosmat naj bo, šape velike,
 med mero velike ne razlike.
 Da mera šape bo taprava,
 naj ga ne strelja prazna glava.
 Nad medveda šel je Tone z Luše,
 s seboj uzev obe je puše:
 "Koruze dost ti bom nasuv,
 ko se naješ, boš pa zarjuv."*

III.

*Ko strel je na Jelovci poču,
medved zadet pokonc je skoču.*

*Gorenjski glas na prvi stran
prikazal sliko je ta dan.*

*So lovci zvedl, so hitel,
da bi na kamero posnel,
in bili so vesel od vinca,
so merl šape kosmatinca.*

*"Ministru bomo sporočil,
bo kar ta prav," so ugotovil.
V Selca medveda so privlekl
še prej, kot so ga iz kože slekl.*

*Veliko zbralo se ljudi,
medveda gledat so prišli.*

*Občudovali so oba,
medveda in pa Toneta.*

*Da upal si v to bližino,
v oči pogledat to zverino.*

*Biv je težak in so ga z muko
v garaži Orlov dal na kluko.*

Pri Kveder prišli so skoz dur:

*"Gostilničar, zdaj koj zakur,
pekli medvedje bi meso,
gotov najboljša taca bo."*

*Se mogu Tone je zredit
in pa napravit lovsk izpit,
da maščeval je svojga strica,
ki medved muj opraskal lica.
V brunarci bo zdaj nagačen,
nikol več v Jelovci lačen!*

Andrej Demšar

